

Prológus

A fenséges hajó recsegett és nyikorgott; fodrozódó vitorláik dagadtak a szélben. Napokra járt a szárazföldről, kérlelhetetlenül hasította az óceánt a hatalmas nyugati város felé, fedélzetén értékes rakománnyal: egy férfival – azzal a férfival, akit a legénység csak Mesterként ismert.

Most is ott volt köztük, szoborként állt az előfedélzeten. Hátrahúzta köpenye csuklyáját, hagyta, hogy a szélben arcát verje a tengeri vízpermet, és ajkán érezze a tenger sós ízét. Naponta sort kerített erre. Kabinjából előtűnve végigjárta a fedélzetet, választott egy helyet, ahonnan mereven szemlélte a tengert, majd visszatért szállására. Néha a hajó orrában állt meg, máskor a hátsó fedélzeten. Aztán csak bámulta a fehér tajtékkal szegélyezett hullámokat a végtelen víztömeg tetején.

A legénység tagjai mindennap figyelték. Tették a dolgukat, szólították egymást a fedélzeten vagy a kötélponton foglalatzkodva, és időről időre lopva a magányosan álló, gondolataiba merült alak felé pillantottak. Találgatták, ugyan miféle ember lehet? Ki lehet ez az idegen, aki a hajójukra került?

Titokban most is őt méregették, ahogy hátralépett a hajókoriáttól, és előrehúzta a csuklyáját. Lehajtott fejjel állt egy pillanatig, karját lazán lógatta maga mellett, a legénység pedig figyelte. Néhányuk talán bele is sápadt,

amint nagy léptekkel elhaladt mellettük a fedélzeten, vissza a kabinjába. Amikor becsapódott mögötte az ajtó, mindegyikük fellelegzett egy kicsit.

Bent az orgyilkos leült az asztalához, bort töltött serlegébe, majd egy könyvért nyúlt, és közelebb húzta magához. Felcsapta valahol, és olvasni kezdett.

I

1257. június 19.

Maffeo és én egy darabig még itt maradunk Maszjafban. Legalábbis amíg egy-két – hogy is mondjam? – *kétes dolgot* rendeződik. Addig is rendelkezzen velünk a Mester, Altaïr Ibn-La’Ahad. Habár bosszantó lemondani az önállóságunkról, különösen a Rend vezetőjének javára, aki vénségére ugyanolyan kimért pontossággal forgatja ki a szavakat, ahogy egykor a kardot forgatta, de legalább annyi hasznom származik belőle, hogy hallhatom történeteit. Maffeo azonban ebből is kimarad, így türelmetlenné és nyugtalanná vált, amit nem csodálok. Elege van Maszjafból, fárasztja a falutól az orgyilkosok erődjéig vezető meredek lejtő, és a hegyek látványa is hidegen hagyja. Ő egy született Polo, szokta mondani, és az itt töltött hat hónap után már annyira csábítja az utazás vágya, mint valamely érzéki asszony, akinek kéjesen hívogató szavait képtelenség elutasítani. Ég a vágytól, hogy a szél ismét belekapjon vitorláiba, és új tájak felé repítse, végre hátat fordíthasson Maszjafnak.

Türelmetlensége egyre bosszantóbb, még számomra is. Altaïr viszont fontos bejelentésre készül – érzem.

Úgyhogy felvettem ma:

– Maffeo, mesélek neked egy történetet.

Micsoda modortalan fickó. Kezdek kételkedni benne, hogy valóban vérrokonok vagyunk. Ahelyett, hogy az ajánlatomat méltó lelkesedéssel fogadta volna, esküdni mernék, hogy sóhajtni hallottam (talán a jobbik esetet kellene feltételeznem: csak kifulladt a tűző napon).

– Mielőtt elkezdenéd, Niccolò, mondd már el, miről szól a történeted? – vont kérdőre, mindezt elég dühítő hangnemben. Micsoda dolog?

Azért folytattam.

– Nagyon jó kérdés, testvérem – válaszoltam neki, és el-
töprengtem a lehetséges válaszon, ahogy felfelé kaptattunk a rettentő meredélyen. A fellegvár komoran magasodott fölénk a hegyfok csúcsáról, mintha magából a mészkőből faragták volna ki. Úgy döntöttem, hogy a legmegfelelőbb helyen kell előadnom a történetemet, és keresve sem találhattam volna erre alkalmasabbat Maszjaf erődjénél. A tekintélyes várat számos tornyával csillogó habú folyók ölelték körül, az alatt nyüzsgő falu fölé magasodott, amely az Orontész-völgy legmagasabban fekvő települése volt.

– Azt mondanám, hogy a *tudásról* szól – döntöttem el végül. – Mint te is tudod, az *asszaszin* arabul „őrzőt” jelent, tehát az asszaszinok, avagy orgyilkosok őrzik a titkokat, az őrzött titkok pedig mind valamiféle tudást rejtenek, úgyhogy, igen... – kétségkívül önelégült lehetett a hangom – ...a tudásról szól.

– Ez esetben attól tartok, találkozóm van.

– Hogy?

– Niccolò... Azt örömmel venném, ha kissé elterelnéd a figyelmem a tanulmányaimról. Mindamellet a kiegészítésükre most nem vágyom.

Széles vigyor ült ki az arcomra.

– Azokra a történetekre viszont biztos kíváncsi vagy, amelyeket a Mestertől hallottam.

– Attól függ. A mesélésed módja kicsit elvesz az izgalomból. Nem te szoktad mondani, hogy csak a legvéresebb történeteidet bírom végighallgatni?

– De.

Maffeo félig mosolyra húzta száját.

– Jól mondod, mert úgy is van.

– Akkor most bőven kijut belőle, mert a hatalmas Altaír Ibn-La’Ahad történeteit fogom elmesélni! Az *élet-történetét*, testvérem. Hidd el, nem szűkölködött fordulatokban, és örömdre szolgálhat, hogy gyakori eleme volt a vérontás.

Ekkor már felértünk az erőd külső kapujához. Áthaladtunk a boltív alatt, keresztül az őrzoszton, majd a belső kastély felé ismét másznunk kellett. Az előttünk magasodó toronyban volt Altaír szálláshelye is. Hetek óta látogattam itt rendszeresen, számtalan órát töltöttem a társaságában. Teljesen el voltam ragadtatva tőle, ahogy összefont karral és könyökét megtámasztva ült magas székén, és csak mesélt, szeme alig látszódott a csuklyája alól. Lassanként ráeszméltem, hogy okkal meséli el nekem ezeket a történeteket. Egy számomra még kifürkészhetetlen okból *kiválasztott* rá, hogy meghallgassam.

Amikor Altaír nem mesélt, akkor visszavonult a könyvei és emlékei közé, néha pedig hosszú órákon át csak révedt kifelé a torony ablakán. Talán épp most is ott áll, gondoltam, és kezemmel beárnyékkoltam szemem, hogy

felnézhessek a toronyra, de a napfényben vakító fehéren izzó kőtömbökön kívül mást nem láttam.

– Találkozónk lesz veled? – szakította félbe gondolataimat Maffeo.

– Nem, ma nem – válaszoltam, helyette egy jobboldalt magasodó toronyra mutattam. – Oda megyünk fel...

Maffeo elfintorodott. Az volt a fellegvár egyik legmagasabb védőtornya, csak szédítő létrákat megmászva lehetett feljutni rá, többségük szemmel láthatólag javításra szorult. De tántoríthatatlan voltam, tunikámat övem alá gyűrtem, és felvezettem Maffeót az első szintre, majd a következőre, és végül a tetőre. Onnan szemléltük a vidéket. Szikla szikla hátán, hosszú kilométereken keresztül. A tájat vérerekként behálózó folyók. Itt-ott egy település foltja. Letekintettünk Maszjafra is: az erődítménytől végig le az elnyúló falu piacára és házaira, a külső cölöp-sáncra és a karámokra.

– Milyen magasan lehetünk? – kérdezte a kissé elöledült Maffeo, aki bizonyára csak a szellökésekkel és a nagyon-nagyon távolinak tűnő talajjal foglalkozott.

– Nyolcvan méternél is magasabban – feleltem. – Épp elég magasan ahhoz, hogy az ellenség nyilai ne érhék el az orgyilkosokat, de ők nyílzáport és egyebet zúdíthassanak a mélybe.

Megmutattam neki a minket minden oldalról körbevevő lőréseket.

– Ezekből a nyílásokból lehet köveket hajigálni az ellenségre, olajat is innen öntenek...

Vaskos fateraszok nyúltak a semmibe, fel is léptünk az egyikre. Belekapaszzkodtunk a kétoldalt vert tartógeren-

dákba, hogy le tudjunk tekinteni a mélység fölé kihajolva. Közvetlenül alattunk a meredek toronyfal a sziklaszírtben folytatódott. Lejjebb pedig a csillogó folyó.

Maffeo arcából kiszökött a vér, és hátrébb lépett a torony biztonságos kövezetére. Nevetve követtem példáját (és titkon hálás voltam neki, mert igazság szerint magam is kezdtem émeltyegni és beleszédülni a magasságba).

– Szóval, miért kellett feljönnünk ide? – kérdezte Maffeo.

– Mert itt kezdődik a történetem – válaszoltam. – Több szempontból is. Egyrészt ez volt az a hely, ahonnan az őrszem először megpillantotta a támadó sereget.

– A támadó sereget?

– Bizony. Szaladin hadát. Ostrom alá vette Maszjaf várát, el akarta pusztítani az orgyilkosokat. Nyolcvan évvel ezelőtt, egy verőfényes augusztusi napon. Egy pontosan ilyen napon, mint a mai.